

A VARÁZSLÓ GYŰRŰJE 1. KÖTET

A
HŐSÖK
KÜLDETÉSE

MORGAN RICE

Varázslatos történet egy 14 éves, nem mindennapi fiú felnőtté válásáról, aki egy kis faluban él, valahol a Gyűrű Királyságának végvidékén. Thorgrin érzi, hogy más, mint a többiek, rejtélyes és érthetetlen erők lakoznak benne, különleges adottsága van, és különös sorsra rendeltetett. Arról ábrándozik, hogy híres harcos lesz, a király lovagja, és megvédi hazáját a Szakadék túloldaláról támadó hordáktól. Amikor eléri a megfelelő kort, bár az apja megtiltja, hogy beálljon a király légiójába, ő nem engedelmeskedik: világgá megy, hogy eljusson a király udvarába, és elérje, hogy komolyan vegyék. Beleszeret a király lányába, de mire tiltott kapcsolatuk kibontakozna, fölfedezi, hogy hatalmas ellenségei vannak.

A varázsló gyűrűje című sorozat nyitókötete eposzi mese barátokról és szerelmekről, vetélytársakról és udvarlóról, lovagokról és különleges lényekről, cselszövésekről, politikai intrikákról, a felnőtté válásról, a szívfájdalomról, az álnokságról, a becsvágyról és az árulásról. Hogy Thor beteljesítse sorsát, csak becsület, barátság és egy kis varázslat kell.

MORGAN RICE A varázsló gyűrűje című sikeres sorozat szerzője. Az eposzi méretű fantasysorozatot már több mint tíz nyelvre lefordították.

A szerző több, tizenéveseknek szóló sorozatot is írt, például vámpíros történetet, vagy egy jövőben játszódó, posztapokaliptikus akcióthrillert.

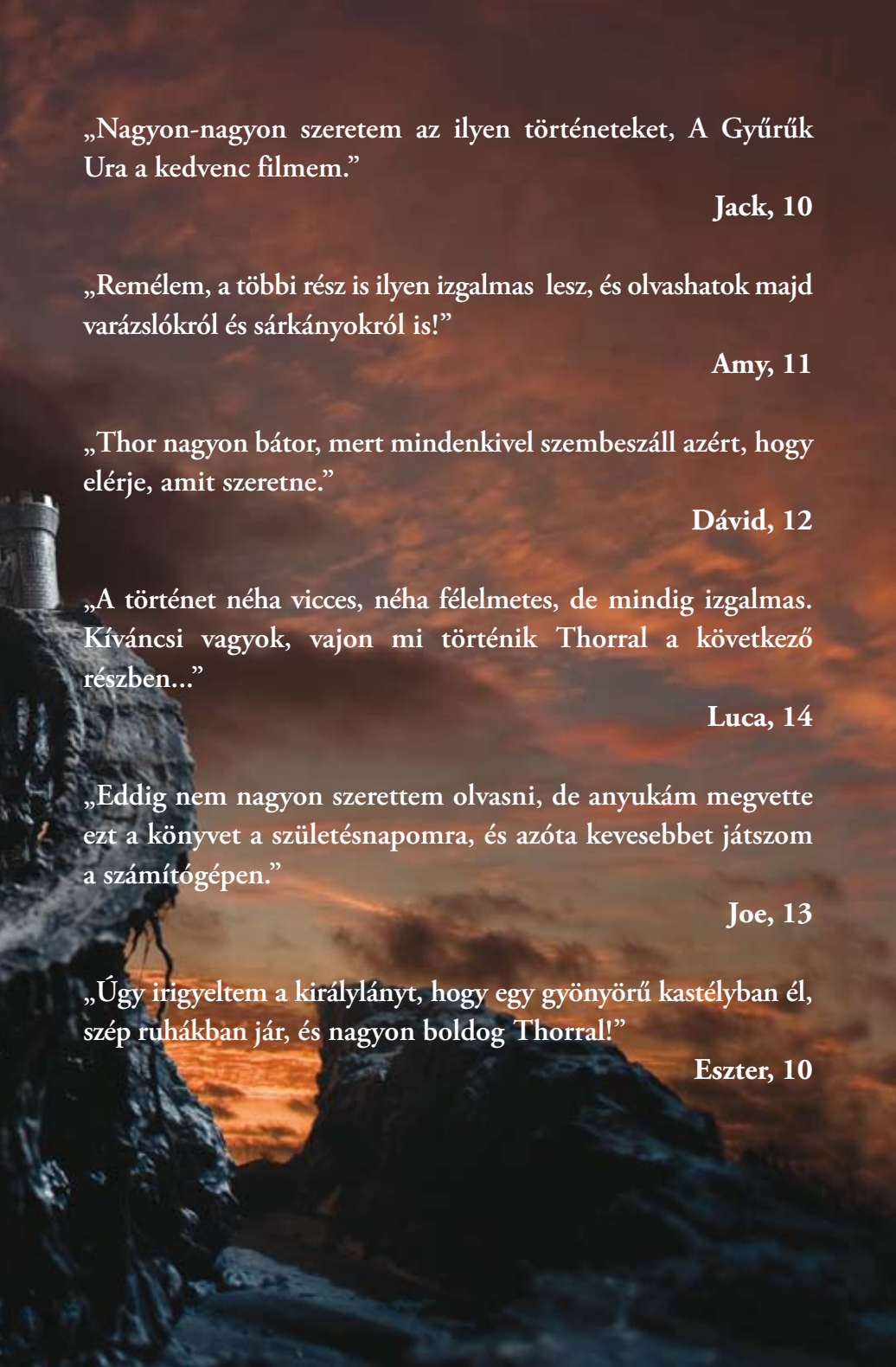
Számos író volt rá ihlető hatással, például Suzanne Collins és Stephenie Meyer. Morgan New Yorkban él.

Tudjon meg többet a sorozatról:

www.morganricebooks.com

www.facebook.com/dreamvalogatas

„Nagyon-nagyon szeretem az ilyen történeteket, A Gyűrűk Ura a kedvenc filmem.”

Jack, 10

„Remélem, a többi rész is ilyen izgalmas lesz, és olvashatok majd varázslókról és sárkányokról is!”

Amy, 11

„Thor nagyon bátor, mert mindenkivel szembeszáll azért, hogy elérje, amit szeretne.”

Dávid, 12

„A történet néha vicces, néha félelmetes, de mindig izgalmas. Kíváncsi vagyok, vajon mi történik Thorral a következő részben...”

Luca, 14

„Eddig nem nagyon szerettem olvasni, de anyukám megvette ezt a könyvet a születésnapomra, és azóta kevesebbet játszom a számítógépen.”

Joe, 13

„Úgy irigyeltem a királylányt, hogy egy gyönyörű kastélyban él, szép ruhákban jár, és nagyon boldog Thorral!”

Eszter, 10

MORGAN RICE

A
HŐSÖK
KÜLDETÉSE

— részlet —

ELSŐ FEJEZET

A fiú az alföld legmagasabb dombján állt a Gyűrű Nyugati Királyságában, és észak felé bámulva leste az első felkelő napot. Ameddig ellátott, a teve púpjára emlékeztető, zöld dombok hullámai követték egymást. Az első nap sötétnarancs színű sugarai felragyogtatták a hajnali köd vízcseppjeit, amelyeknek bűvös csillogása éppen illett a fiú hangulatához. Ritkán kelt ilyen korán, vagy merészkedett el ilyen messzire az otthonától, és sosem hágott ilyen magasra, mert tudta, hogy magára vonná apjának haragját. Ám ezen a napon nem törődött vele. Ezen a napon elhanyagolta a milliányi szabályt és a mindennapi munkát, amelyekkel életének eddigi tizennégy évében sanyargatták. Ez a nap más volt. Ez volt az a nap, amikor találkozik a sorsával.

A fiú, Thorgrin, a Nyugati Királyság Déli Tartományának McLeod klánjából, a barátainak egyszerűen csak Thor, négy fiú közül a legfiatalabb, akit az apjuk a legkevésbé szeretett, egész éjszaka egy szemhunyaszt sem aludt az izgalomtól. Hánykolódott, forgolódott, az álmatlanságtól könnyező szemmel várta, sürgette a napot, hogy süssön már fel. Sokévente csak egyszer van ilyen nap, és ha lemarad róla, akkor itt ragad a falujában, arra ítélve, hogy hátralevő napjaiban apja nyáját terelgesse. Még gondolatnak is elviselhetetlen.

Az Összeírás Napja. Ez volt az a nap, amikor a király toborzói bejárták a tartományokat, hogy önkénteseket verbuváljanak

a király légiójába. Thornak ez volt az álma, amióta élt. Számára az élet egyet jelentett: azt, hogy csatlakozik az Ezüstcsapathoz, a király lovagjainak elit alakulatához, akik a legszebb páncélt viselték és a legkiválóbb fegyvereket forgatták a két királyságban. Ám az Ezüstcsapatnak csak az lehetett a tagja, aki bejutott a légióba, amely a tizennégy-tizenkilenc éves fegyvernökök alakulata volt. És akinek az apja nem volt nemesember, vagy híres harcos, annak nem kínálkozott más út.

Az egyetlen kivételt az Összeírás Napja jelentette, ez a néhány évenként bekövetkező ritka esemény, amikor a légió létszáma megcsappant, és a király emberei bejárták a vidéket, hogy újoncokat toborozzanak. Mindenki tudta, hogy kevés közembert szemelnek ki, és még ennél is kevesebben lesznek igazi légiósok.

Thor mereven bámulta a látóhatárt, mozgás jeleit kereste. Tudta, hogy az Ezüstcsapat erre jön, mert ez az egyetlen út az ő falujukba, és elsőnek akarta meglátni a közeledőket. Birkanyája tiltakozott, méltatlankodva, kórusban bégettek, nógatták a fiút, hogy terelje le őket a rétre, ahol jobb a legelő. Thor igyekezett nem figyelni a zajra és a bűzre. Összpontosítania kellett.

Csak azért bírta ki, hogy pásztora és cselédje legyen az apjának és a bátyjainak, akit a legkevésbé szíveltek és a legtöbbet dolgoztattak, mert abba a gondolatba kapaszkodott, hogy egy napon elmegy innen. Egy napon, amikor eljön az Ezüstcsapat, mindenkit ámulatba fog ejteni, akik eddig alábecsülték, mert azok között lesz, akiket kiválasztanak. Egyetlen ugrással felpattan a szekerekre, és búcsút mond a kapufélfának.

Az apja természetesen sosem gondolta komolyan, hogy fölvehetik a légióba, egyáltalán, sosem gondolta, hogy vihetné bármire is a legkisebb fia. Minden szeretetét és figyelmét a

három másik kapta. A legidősebb tizenkilenc éves volt, a többiek egy-egy év eltéréssel követték, míg Thor jó három évvel a legfiatalabb után született. Talán mert időben közelebb álltak egymáshoz, talán mert annyira hasonlítottak egymásra, viszont egy közös vonásuk sem volt Thorral, alig vettek tudomást a létezéséről.

Ráadásul valamennyien szálasabbak, vállasabbak voltak nála, és Thor, noha tudta magáról, hogy nem alacsony, kicsinek érezte magát mellettük. Izmos volt a lába, de törékenynek látszott a fivérei fatuskó tagjai mellett. Apjuk meg sem próbálta ellen-súlyozni a különbségeket, mintha még tetszettek is volna neki, hagyta, hogy Thor terelje a nyáját, és köszörülje a fegyvereket, miközben bátyjai nyugodtan edzhettek. Hallgatólagos meg-egyezés volt a családban, hogy Thor az egész életét az árnyékban tölti, onnan figyeli majd, ahogy a fivérei nagy tetteket hajtanak végre. Apja és bátyjai úgy képzeltek, a legfiatalabb majd itthon marad, elnyeli ez a falu, és az lesz a dolga, hogy megad nekik minden támogatást.

Ennél is rosszabb volt az a sejtelem, hogy a fivérei tulajdonképpen félnek tőle, sőt talán gyűlölik is. Minden pillantásuk, minden mozdulatuk arról árulkodott, hogy tartanak tőle, vagy féltékenyek rá. A fiú nem értette, miért. Talán mert különbözött tőlük, nem hasonlított rájuk, nem úgy beszélt, mint ők, még csak nem is úgy öltözött. Apjuk a legszebb holmit, a skarlát és bíbor ruhákat, az aranyozott fegyvereket a bátyjainak tartogatta, Thornak a legegyszerűbb ruhákkal kellett beérnie.

Ám ő igyekezett a legjobbat kihozni abból, amije volt: széles övvel megkötötte a derekán az inget, és most, nyáron, levágta az ujjait, hogy a szellő simogassa izmos karját. Az inghez durva lenvászon nadrágot viselt, más nadrágja nem is volt, és silány

bőrből készült, fűzős bocskort, amit össze sem lehetett hasonlítani a testvérei csizmaival, ám Thornak épp megfelelt. Ez volt a pásztorok jellegzetes ruházata.

A viselkedése azonban nem vallott pásztorra. Magas, nyúlánk alakjával, büszke fejtartásával, szép állával, magas járomcsontjaival, sűrke szemével inkább olyan volt, mint egy eltévedt harcos. Dús, barna haja csak a füle fölött göndörödött egy kicsit, és a szeme úgy csillogott a fényben, mint az ezüst halpikkely.

Testvérei tovább alhatnak ma reggel, kiadós reggelit kapnak, legjobb fegyvereikkel és apjuk áldásával indulnak el az Összeírásra, miközben neki még azt sem engedik meg, hogy oda-menjen. Egyszer megpróbálta szóba hozni az apjának. Nem sok sikerrel. Apja kurtán véget vetett a beszélgetésnek és a fiú nem próbálkozott újra, bár igazságtalannak tartotta.

Mindenesetre nem kért abból a sorsból, amelyet az apja szánt neki. Mihelyt feltűnik a királyi karaván, visszarohan a házba, odaáll az apja elé, és tetszik, nem tetszik, jelentkezik a király embereinél. A többiekkel együtt vesz részt a válogatásban, és ezt az apja sem akadályozhatja meg. Már a gondolattól görcsbe rándult a gyomra.

Az első nap magasabbra kúszott az égen. Amikor fölkel a mentazöld második nap, másfajta árnyalatot elegyítve a bíbor égbe, Thor észrevette őket.

A fiú megmerevedett az izgalomtól. Ott, a látóhatáron fölsejlettek egy szekér körvonalai. A kerekek hatalmas porfelhőt kavartak. Thor szíve gyorsabban vert. Megjelent még egy szekér. Azután még egy. Aranyozásuk úgy ragyogott a napok fényében, mint a patak vizéből kiszökkenő halak pikkelyei.

Amikor tizenkettőnél tartott a számolásban, elfogyott a türelme. A szíve vadul vert, és életében először megfedkezett a

nyájrról. Megfordult, lebotladozott a dombról. Mindent el fog követni, hogy észrevetesse magát!

Szinte meg sem állt kiszuszogni magát, miközben keresztülszárguldott a dombokon, a fák között. Nem érdekelte, hogy összekarcolják az ágak. Kiért egy tisztásra, és megpillantotta maga előtt az álmos kis mezővárost. Csupa földszintes, fehér, zsúptetős vályogház. Alig néhány tucat család lakott bennük. A kéményekből füst bodorodott, a korán kelők főzték a reggelit. Idilli hely, épp elég messze – egy teljes napi lovaglásra – Királyudvarhelytől ahhoz, hogy senkinek se legyen kedve idejönni. Csak még egy faluval több a Gyűrű peremén, egy küllő a Nyugati Királyság kerekében.

Megtette az utolsó szakaszt a falu főteréig, futás közben magasra rúgva a port. Csirkék és kutyák elugráltak az útjából. Egy öregasszony, aki a háza előtt kuporgott egy fortyogó vízzel teli üst mellett, méltatlankodva felszisszent.

– Lassabban már, fiam! – káromta, mert Thor a nagy rohanásban port rúgott a tűzre.

De ő nem lassított, sem az asszony, sem más kedvéért. Befordult egy mellékutcába, majd egy másikba. Kívülről ismerte az összes sarkot, és addig cikázott, amíg haza nem ért.

Az övék is ugyanolyan kicsi, jellegtelen, szögletes, zsúptetűvel borított vályogház volt, akár a többi, ugyancsak egyszobás, amelynek az egyik oldalán az apjuk aludt, a másikon Thor három testvére, ám a többi háztól eltérően kis tyúkólat tapasztottak a hátuljához, amelyben Thornak kellett meghúznia magát. Eleinte a bátyjaival aludt, de azok idővel egyre nagyobbak, undokabbak, összeférhetlenebbek lettek, és látványosan kitúrták. Akkor ez fájt neki, de most örült a saját fészeknek, mert inkább

távolabb húzódott a testvéreitől. Ez csupán igazolta azt, hogy ő a család számkivetettje, amit eddig is tudott.

Odaért az ajtóhoz és lassítás nélkül berontott.

– Apám! – kiáltotta zihálva. – Az Ezüstcsapat! Jönnék!

Apja és három testvére az asztalnál reggeliztek. A bátyjai már fölvettké a legjobb ruháikat. A fiú szavaira felugrottak, és olyan lendülettel rohantak ki az ajtón, hogy a vállukkal félrelökték Thort.

Követte őket. Megálltak, és a látóhatárt kémlelték.

– Senkit nem látok – mondta mély hangon Drake, a legidősebb, a legvállasabb. Haját tövig lenyírta, akár a többiek. Ugyanolyan epés, vékony szája és barna szeme is volt. A szokott, fenyegető rosszallással nézett az öccsére.

– Én sem – visszhangozta az egy évvel fiatalabb Dross, aki mindig és mindenben utánozta a bátyját.

– Jönnék! – csattant fel Thor. – Esküszöm!

Apjuk szigorúan megmarkolta a vállát.

– Honnan tudod?

– Láttam őket.

– Hogyhogy? Honnan?

Thor habozott. Apja most megfogta. Természetesen tudja, hogy kizárólag a dombtetőről láthatta a király hadát. Thor nem tudta, mit válaszoljon.

– Felmásztam... a dombra.

– A nyájjal együtt? Tudod, hogy nem mehetnek olyan messze.

– De ma más nap van! Látnom kellett!

Az apja szúrósan nézett rá.

– Azonnal menj be, hozd a bátyáid kardjait, fényesítsd ki a kardhüvelyeket, hogy mutatósak legyenek, mire megjön a király hada!

Ezzel végzett is a legkisebb fiával. Visszafordult az idősebbekhez, akik az úton állva bámészkodtak.

– Gondoljátok, hogy kiválasztanak? – kérdezte Durs, a legfiatalabb fivér, aki három teljes évvel volt idősebb Thornál.

– Bolondok lennének, ha nem ezt tennék – mondta az apjuk. – Az idén kevés az ember. Nem lehet nagy a választék, különben nem fáradnának azzal, hogy idáig jönnek. Húzzátok ki magatokat, fejet fel, mellet ki! Ne nézzetek farkasszemet velük, de ne is nézzetek félre! Legyetek erősek, magabiztosak! Ne mutassatok gyengeséget! Ha a király légiójába akartok kerülni, úgy kell tennetek, mintha máris a tagjai lennétek.

– Igenis, apa! – mondta egyszerre a három fiú, és kihúzták magukat.

Apjuk csúnyán nézett Thorra.

– Te mit keresel itt még mindig? – kérdezte. – Befelé!

Thor habozott. Nem akart szófogadatlan lenni, de beszélnie kellett az apjával. A szíve majd kiugrott, miközben önmagával viaskodott. Úgy döntött, jobb lesz engedelmeskedni. Kihozza a kardokat, utána fog szólani. A dac nem segít.

Berontott a házba, a fegyverállványhoz. Megkereste bátyjai fegyvereit, amelyeknek szépségét kiemelte a művészi ezüsthüvely. Apjuk évekig tartó robotolással szedte össze rájuk a pénzt. Felkapta mindhármat – kifogyhatatlan meglepetésére szolgált, hogy milyen súlyosak – és kiszaladt az ajtón a testvéreihez.

Odaadta nekik a kardjaikat, azután az apjukhoz fordult.

– Micsoda, nincs kifényesítve? – szólalt meg Drake.

Apjuk vasvillaszemmel nézett Thorra, de mielőtt kinyithatta volna a száját, a fiú elébe vágott.

– Kérlek, apám, beszélnem kell veled!

– Mondtam, hogy fényesítsd...

– Kérlek, apám!

Az apja harciasan meredt rá, azután elbizonytalanodott. Láthatta a fián, hogy komolyan beszél, így végül annyit mondott:

– Na?

– El akarok menni az összeírásra. A többiekkel együtt. Be akarok lépni a légióba.

A bátyjai hahotázni kezdtek. Thor vérvörös lett.

Ám az apja nem nevetett, sőt, egyre komorabb lett.

– Tényleg? – kérdezte.

Thor hevesen bólogatott.

– Betöltöttem a tizennégyet. Választható vagyok.

– A tizennégy az alsó korhatár – vetette oda Drake lenézően.

– Ha kiválasztanak, te lennél a legfiatalabb. Gondolod, hogy éppen téged választanak, amikor én is ott leszek, aki öt évvel idősebb vagyok nálad?

– Pimasz vagy – jegyezte meg Durs. – Mindig is az voltál.

– Nem titeket kérdeztelek – közölte Thor.

Visszafordult az apjához, aki változatlan komorsággal nézte.

– Kérlek, apám! – mondta. – Add meg nekem ezt a lehetőséget! Csak ennyit kérek. Tudom, hogy fiatal vagyok, de idővel bizonyítani fogok.

Az apja a fejét rázta.

– Nem vagy katonának való, fiam. Nem hasonlítasz a testvéreidhez. Te pásztor vagy. Az életed ide köt. Hozzám. Végezd el a munkád, csináld tisztességesen! Az ember ne álmodjon túl merészeket! Fogadd el az életed, tanuld meg szeretni!

Thor úgy érezte, megszakad a szíve. Az élete a szeme láttára omlott össze.

Nem, gondolta. Ez nem lehet.

– De apám...

– Csönd legyen! – süvöltötte az apja fülsértően éles hangon.
– Elég volt belőled! Már jönnek. Eredj az útból, és igyekezz tisztességesen viselkedni, amíg itt vannak!

Előrelépett, és úgy lökte félre Thort, mintha tárgy lenne, amelyet nem szeret látni. Sonkamancsa csípősen csattant a fiú mellkasán.

Nagy zaj támadt, a falusiak kiözönlöttek házaikból és felsorakoztak az utcákon. Sűrűsödő porfelhő mutatta a karaván útját. Pár perccel később begördült mennydörgő robajjal a tucatnyi társzékér.

Mintha váratlanul hadsereg szállta volna meg a falut. Thor otthonának közelében állították meg táncoló, horkantó lovakat. Nagyon sokáig tartott, amíg a por leülepedett. Thor alig várta, hogy egy lopott pillantást vethessen a páncéljukra, fegyverzetükre. Még sosem került ilyen közel az Ezüstlovagokhoz. Majd kiugrott a szíve.

Az élen álló lovas leszállt ménjéről. Itt állt egy valódi, hamisítatlan Ezüstlovag, ragyogó gyűrűvértben, övén hosszú karddal. Harminc egynehány évesnek látszott, tehát már férfi volt, borostás, sebhelyes arcú, törött orrú alak, a legtekintélyesebb jelenség, akit Thor valaha is látott. Legalább kétszer szélesebb volt a többiekénél, viselkedése elárulta, hogy ő a vezér.

Leugrott a földútra, és nagy sarkantyúpengés közepette ment oda a felsorakozott fiúkhoz.

Suhancok tucatjai húzták ki magukat merev vigyázzállásban, reménykedve. Az Ezüstcsapathoz tartozni megbecsülést, csatákat, hírnevet, dicsőséget jelentett, valamint földet, címet, gazdagságot. Az Ezüstlovag a legelőnyösebb házasságra, a legszebb birtokra, dicső életre számíthatott. A családnak is jutott a megtiszteltetésből. Ezen az úton az első lépés az volt, ha fölvettek valakit a légióba.

Thor a hatalmas, aranyozott társzekereket bámulta. Sok újonc fér el bennük. A királyság nagy, a toborzóknak sok falut kellett végiglátogatniuk. A fiú nagyot nyelt. Belátta, hogy esélyei még gyatrábbak, mint gondolta. Le kellene győznie ezt az összes fiút – akik között híres verekedők is voltak – meg a három bátyját. Megszédült.

Alig kapott levegőt, miközben a katona szótlanul végigment a reménykedők előtt. Az utca túloldalán kezdte, azután lassan megfordult. Thor természetesen ismerte a többi fiút. Azt is tudta, hogy némelyikük titokban nem szeretné, ha kiválasztanák, a családjuk erőlteti a katonaságot. Ők meg féltek, hogy nem lesz belőlük jó katona.

Thort égette a megalázás. Úgy érezte, legalább annyira megérdemli, hogy kiválasszák, mint ezek itt. Csak mert a bátyái idősebbek, nagyobbak és erősebbek, ez nem jelenti azt, hogy neki nincs joga bejutni közéjük. Most vadul gyűlölte az apját, és majd kibújt a bőréből, amikor a katona közelebb ért hozzá.

Most először állt meg, mégpedig Thor fivérei előtt. Végignézett rajtuk, láthatólag tetszettek neki. Megragadta az egyik kardhüvelyt, és megrántotta, mintha azt ellenőrizné, milyen erős.

Elmosolyodott.

– Ugye, még nem használtad a kardodat csatában? – kérdezte Drake-től.

Thor először látta Drake-et idegesnek. Bátyja görcsösen nyelt egyet.

– Nem, nagyuram. De többször használtam a kiképzésen, és remélem, hogy...

– *A kiképzésen!*

A katona hahotázni kezdett, és a társaira kacsintott, akik könyörtelenül kinevették Drake-et.

A fiú bíborvörös lett. Thor azt is először látta, hogy Drake zavarba jön. Rendszerint ő hozott zavarba másokat.

– Nos, akkor elmondhatom ellenségeinknek, hogy rettegjenek tőled, hiszen már használtad a kardodat *kiképzéskor*.

A katonák ismét hahotázni kezdtek.

A katona a másik két testvért vette szemügre.

– Három egyforma legény – mondta, borostás állát vakargatva. – Ez hasznos lehet. Valamennyien derekas természetűek vagytok. De még nem estetek át a próbán. Hosszas kiképzésen kell részt vennetek, hogy megüssétek a mércét.

Egy pillanatra elhallgatott.

– Azt hiszem, lenne itt nektek hely.

A hátsó szekér felé biccentett.

– Szálljatok be, de siessetek, mielőtt meggondolnám magam!

A három testvér sugárzó arccal futott a szekérhez. Thor észrevette, hogy az apjuk arca is ragyog.

Ő viszont lesújtottan nézte, ahogy távolodnak.

A katona a következő ház felé tartott. Thor nem bírta tovább.

– Nagyuram! – kiáltotta.

Az apja fenyegetően meredt rá, de a fiút ez már nem érdekelte.

A katona megállt, majd lassan visszafordult.

Thor kettőt lépett előre. Azt hitte, kiugrik a szíve, és annyira kidüllesztette a mellét, amennyire csak tudta.

– Engem nem néztél meg, uram – mondta.

A katona csodálkozva végigmérte, mintha ez valami tréfa lenne.

– Csakugyan? – kérdezte és nevetésben tört ki.

Emberei ugyancsak hahotáztak. Thor rájuk sem hederített. Ez az ő pillanata volt. Most vagy soha.

– Be akarok lépni a légióba! – mondta.

A katona hozzálépett.

– Csakugyan?

Úgy tűnt, jól szórakozik.

– Betöltötted már a tizenégyet?

– Igen, nagyuram. Két hete.

– Két hete!

Elnevette magát. Emberei követték példáját.

– Ellenségeinknek bizonyára inukba száll a bátorság, ha meglátnak!

Thor fel volt háborodva. Valamit tennie kell. Nem hagyhatja, hogy így érjen véget. A katona máris menni akart. Nem hagyhatta.

Kilépett a sorból, és nagyot kiáltott: – Uram, hibát követsz el!

A sokaság szörnyülködve felhördült. A katona megállt, rá-érősen visszafordult.

Most már fenyegető volt a tekintete.

– Ostoba kölyök! – mondta az apja és megragadta Thor vállát. – Mars befelé!

– Nem megyek! – ordította Thor, és lerázta magáról az apja kezét.

A katona elindult a fiú felé. Az apa visszahúzódott.

– Tudod, milyen büntetés jár annak, aki megsért egy Ezüstlovagot? – förmedt rá a fiúra a katona.

Thor szíve vadul vert, de tudta, hogy nem hátrálhat.

– Kérlek, uram, bocsáss meg neki! – kérte az apa. – Gyerek ez még, és...

– Nem hozzád szóltam! – mondta a katona, és olyan megsemmisítő pillantással mérte végig Thor apját, hogy az meghunyászkodott, azután ismét a fiúra nézett.

– Felelj! – parancsolta.

Thor nyelt egyet. Nem jött ki hang a száján. Nem így képzelte el a jelenetet.

– Egy Ezüstlovagot megsérteni annyi, mintha a királyt sértenénk meg – mondta gyöngé hangon, felidézve, amit tanult.

– Igen – bólintott a katona. – Vagyis akár negyven korbácsütést is kaphatsz, ha úgy döntök.

– Nem akartalak megsérteni, nagyuram! – felelte Thor. – Csak azt akartam, hogy kiválasszanak. Kérlek! Egész életemben erről álmodtam! Kérlek! Hadd csatlakozzam!

A katona csak állt. Arca lassan megenyhült. Hosszú idő múlva megrázta a fejét.

– Túl fiatal vagy, fiam. Büszke a szíved, de nem vagy készen. Gyere el hozzánk, ha majd elválasztottak.

Ezzel elviharzott, rá sem nézve a többi fiúra, és felpattant a nyeregbe.

Thor csüggedten figyelte, ahogy a karaván elindul. Ugyanolyan gyorsan távoztak, ahogy érkeztek.

Búcsúzóul még láthatta a három bátyját. Az utolsó szekér hátuljában ültek, és fitymálva, gúnyosan nézték őt, miközben az orra előtt vitte el őket a szekér egy jobb életbe.

Úgy érezte, mintha lassan meghalna.

Körülötte elcsitult az izgalom, a falusiak visszatértek otthonaikba.

– Tisztában vagy vele, milyen butaságot csináltál, te ostoba kölyök? – vakkantotta az apja és megragadta a vállát.
– Tisztában vagy vele, hogy tönkretethetted volna a bátyáid esélyeit?

Thor gorombán lerázta magáról az apja kezét, mire az pofon ütötte.

Ez fájt. A fiú dacosan meredt az apjára. Most történt meg vele először, hogy szeretett volna visszaütni. De megfékezte magát.

– Indíts a birkáimért, hozd őket vissza, de azonnal! És ha visszatérsz, ne számíts ételre. Ma este nem kapsz enni, és elgondolkodsz azon, amit tettél.

– Lehet, hogy nem is jövök vissza! – kiáltotta Thor, azzal elcsörtetett a dombok irányába.

– Thor! – ordította az apja. Néhány falusi megállt, és őket bámulták.

Thor kocogni kezdett, aztán átcsapott futásba. A lehető legmesszebb akart kerülni innen. Alig vette észre, hogy sír. Ömlöttek a könnyei, mert valamennyi álma összetört.

